

Kedvenc Petőfi – versem

Idén ünnepli az ország Petőfi Sándor bicentenáriumát, születésének kétszázadik évfordulóját. Rengeteg verset tanultunk a költőtől tavaly, de egy különösen megfogott. Szeptember végén a mű címe.

Gyönyörű szerelmes vers, amellyel bárki szívesen udvarolna. Azt hiszem, a költemény keletkezéséről mindenki tud. Talán ez a legismertebb Júlia-vers, a pár nászútján, 1847-ben írta a költő. Ez is lehet az oka, hogy sokan a legszebb Petőfi-versnek tartják.

A szerelmes, ifjú férj olyasmit kérdez, amit mindenki, aki szeret: örökké fogsz-e szeretni? A maga részéről síron túli szerelmet ígér Szendrey Júliának.

A táj központi szerepet foglal el a vers elején. Szeptember vége a nyár és az őszi fordulópontja. Petőfinél mind a négy évszak összetorlódik az első versszakban. Csodálatosnak tartom a vers ritmusát, a sorjázó ellentéteket.

A második versszakban kérdések következnek, de válaszok nem érkeznek. Olyan ez, mintha a költő alvó feleségének sutogná ezeket.

Az elmúlás valahogyan végig ott lebeg a sorokban. Petőfi fiatalember ekkor, és mégis egyedülálló sorral fejezi ki, hogy minden múlandó: „Elhull a virág, eliramlik az élet ...”

Az utolsó strófában a korai halálát mintha megjövendőlné a költő. Mi, akik tudjuk, hogy valóban fiatalon ment el, még megrázóbbnak érezzük a költő gondolatait.

Úgy gondolom, nem csupán Petőfi számolt a fiatalkori elmúlással, manapság sincs ez másként. A nagy boldogság mellett mindig ott van az esetleges veszteség félelme.

Petőfi Sándor ezt fogalmazta meg. Mi pedig csodálhatjuk zsenialitását közel két évszázad múltán is.

Szabó Áron 8.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola